

Návrat vlkodlaků

Petra Štarková

**Urban, absurdní a crazy
fantasy**

Copyright © Petra Štarková 2023
Czech edition © Petra Štarková 2023
World edition © Petra Štarková & Babelcube 2023
Audio edition © Petra Štarková & Čtími 2023

ISBN 978-80-908255-7-4 (ePub)

ISBN 978-80-908255-8-1 (mobi)

ISBN 978-80-908255-6-7 (pdf)

www.petrastarkova.cz

„Jak, nezapadá do daného žánru? Tak pardon, já si teda nadefinuju vlastní žánr.“

Milí čtenáři

„Vítejte v fantastickém světě plném kouzel a neuvěřitelných příběhů! Tato kniha povídek je plná urban fantasy a crazy fantasy, které vás zavedou do naprosto nečekaných situací a míst. Zažijete společně s našimi hrdiny dobrodružství, která vás nenechají ani na chvíli v klidu. Tak se pohodlně usad'te a připravte se na fantastickou jízdu plnou neuvěřitelných zvrátů a magie!“

Tak přesně takhle to napsala umělá inteligence, které se někteří bojí, že nás nahradí. No, jak jsem zjistila, kromě obecných textů, jako jsou upoutávky, výpisy a reklamní informace, to nenapíše nic originálního, alespoň zatím. Protože ke psaní skutečných příběhů jsou potřeba emoce, vzpomínky, zkušenosti a všechno tohle žádný robot nikdy nebude mít. Takže děkuji chatGPT za pěknou část úvodního slova a dál už pokračujme bez ní - úvodní odstavec je jediný, který v této knize umělá inteligence napsala.

Těší mne, že jste si koupili i tuto knihu a jsem ráda, že vás moje povídky baví a zajímají. I proto jsem z těchto sborníčků vytvořila ediční řadu a později přibude ještě další.

Autorka

Obsah:

Návrat vlkodlaků

Záložníci

Den, kdy padala kukuřice

Záhada oživlého pečiva

Autorská poznámka:

Vlkodlaci jsou stvoření, která provokují a fascinují lidstvo už po staletí. Bytosti, které se pohybují mezi světem zvířat a lidí, zdroj mnoha legend a pověstí.

Ale co kdyby se v blízké budoucnosti zjistilo, že vlkodlaci nejsou jen mýtem, ale skutečně existují?

Návrat vlkodlaků



*„I přijde den, kdy opět povstanou. Znovu se zrodí jejich síla z žen, z vyvolených, označených Znameními. Tam, kde vlkodlaci jedenkrát uskuteční rituál Proměny, zůstane jejich moc navždy.“ **Knihá Proměny, Proroctví 198/6***

Obraz s citátem z prastarého spisu se povaloval v koutě spolu s ostatními. Vypadalo to, že výzdoba oddělení se bude měnit. Ministerstvo pro nadpřirozené bytosti mělo dnes schůzi. Rina, vedoucí II. odboru, usedla poněkud unaveně k dlouhému stolu a zkoumavě se zahleděla na připravenou sklenici. Zvedla ji a maličko k ní přičichla, pak minerálku odložila bez většího zájmu zpět na stůl. Tento pohyb vzbudil zřetelnou nevoli v muži naproti ní, který vzápětí poté vyčítavě pozdvihl obočí. Rina jej ignorovala.

„Co je dneska na programu?“ sykla k sekretářce, sedící vedle ní.

„Vlkodlaci se budou rušit. Taky bludičky a nějaký další hovadiny,“ odpověděla Laura. Odhrnula si z čela pěstované dlouhé blond vlasy a přehodila nohu přes nohu. Svou vizáží luxusní modelky neustále dráždila okolí, včetně Riny a ústředního ředitele Maxe, který právě rozvalil své neforemné břicho v polorozepjaté propocené košili do čela stolu.

„Máte jako vždycky pravdu, Laurinko,“ zahlaholil Max a s pohledem upřeným do jejího výstříhu zálibně zamlaskal.

„Na pořadu dnešního jednání máme formy života, které podléhají Nařízení vlády ze dne 20. 8. 2027, O takzvaných nadpřirozených bytostech a alternativních formách existence,“ začal, když se namáhavě vyhrabal z hlubin pohodlného křesla do relativně vzpřímeného sedu.

„Takže vlkodlaky,“ poznamenala Laura ve snaze zachovat věcné jednání.

„Takže tak zvané vlkodlaky, bludičky a hejkal,“ souhlasil Max. „Tihle všichni, jak víte, nám zbytečně zůstávali v Seznamu existujících bytostí na základě jejich předpokládaného výskytu v minulosti. Kvůli pitomým veršikům z lidové slovesnosti, bájím, pohádkám a tak dále. Nicméně: ani naše dlouhodobé, komplexní a nákladné výzkumy, ani analýza dobových textů a hlavně ani naše detekční přístroje neprokázaly jejich existenci. Tento stav trvá už přesně dvacet let, takže dnes můžeme konečně s přesvědčením prohlásit, že tyto bytosti opravdu neexistují, a z vládního seznamu je vyškrtnout. Tím se nám uvolní ruce a zejména finance na výzkum mimozemských civilizací, který, jak víte, bude částečně placen i z grantu na kosmický program,“ odrecitoval z připravených poznámek úvodní řeč a ponořil se zpět do polohy v pololeže. Rina zamyšleně pozorovala hladinu nápoje ve sklenici. Laura své umělecky nalakované nehty.

„A jsme si teda jistý, že neexistují?“ zvedl ruku Rinin zástupce Frank a zkoumavě se rozhlédl kolem.

„No jo, jsme si jistí, že tu někde nejsou?“ odpapouškoval po něm praktikant, hubený mladík s posledními stopami dospívání v obličeji. Taky se rozhlédl po ostatních, aby napodobil svůj vzor. Rina si neodpustila ironický škleb a zabodla zrak do jeho zelených panenek tak, že jej přinutila sklopit pohled.

„Pokud chceme tvrdit, že existují, musíme to o něco opřít. Máte snad nějaký důkaz, nějakou stopu nebo tak něco?“ zpražil je nevrle šéf. O komplikace nejspíš opravdu nestál. Frank se významně na jednu či dvě vteřiny zahleděl na sbírku obrazů v koutě, potom na Rinu, ale pak zavrtěl hlavou. Jeho nohsled postup opakoval.

„Takže hlasujeme. Bludičky - kdo je pro?“ Hlasování proběhlo jednoznačně. Stejně tak u hejkalů. Až když se hlasovalo o vlkodlacích, jedna z rukou zůstala dole. Ta Frankova.

„Nějaký důvod?“ houkl na něj Max.

„Chci se zdržet hlasování,“ zahučel Frank tiše a díval se přitom do stolu. Snad čekal, že se ředitel bude dál vyptávat. Ten ale pokrčil rameny a schůzi jednoduše uzavřel.

„To je super, že ještě není šest,“ vydechla Laura na chodbě a její podpatky se rozklapaly rychleji, aby dohonila Rinu.

„Stihneme ještě jógu, jdeš?“

„No - jo, vlastně nevím. Asi až jindy.“ Rina váhala. A nebyla to jen pohodlnost, co ji přimělo takhle odpovědět. Chtěla sice ten zvláštní pocit znovu zažít, a možná taky přijít na kloub tomu, co se jí tam minule vlastně stalo, jenže měla trochu strach. Minuly praktikanta.

„Proč ne? Vymlouvala ses už minule.“

„Já se nevymlouvám, mě se prostě jen nechce,“ promnula si Rina náhrdelník na krku, jako by ji měl před něčím chránit. Vytáhla jej zpod halenky a nechala viditelně viset až teď, ostatně jako vždy po schůzi. Nechtěla svým sběratelským kouskem, získaným dost možná od nějakého archeologa na černém trhu, zbytečně dráždit.

„Jak nechce?“ nechápala Laura. „Co ti tam vadí?“

„Ale nic.“

„Tak něco asi jo, když tam nechceš chodit.“

„Ale já tam chci chodit...“

„Kam jdete, Laurinko?“ zasupěl za nimi Max, který byl zjevně na pokraji infarktu z toho, jak se je na dlouhé chodbě snažil dohonit. Rina koutkem oka zahlédla jeho ruku na Lauřině zadku.

„Cvičit!“ odsekla Laura, zářivě se na něj usmála a vysmekla se ladně z jeho objetí.

„Tak jen cvičte, cvičte, ať jste dlouho krásné!“ Zahlaholil Max a poslal jim vzdušný polibek. Na víc se nemohl, protože si musel opřít ruce o kolena a prudce vydechnout. Kráčely příliš rychle.

„Tak jdeš? Potom zajdem na pivo,“ snažila se Laura kamarádku navnadit vidinou její oblíbené zábavy.

„No jo.“

Jako bonusové překvapení za nimi na jógu dorazil i praktikant. Laura kvitovala s uspokojením, že jeho hubené tělo vypadá v elastickém cvičebním dresu kupodivu daleko lépe než v nepadnoucích kalhotách a nažehlené košili. Dokonce se pod směsí lycry a bavlny rýsovalo něco ne nepodobného svalové hmotě.

„Ale Frank tady není, že ne?“ ujistila se Rina, když opakovaně protočila oči v sloup nad jeho nedostatkem sociálního cítění, které mu zřejmě velelo vyložit si jejich vyslechnutý rozhovor jako pozvání i pro sebe. Mladík zavrtěl hlavou a věnoval jí další ze svých nvyých pohledů. Vešli do sálu. Rina s povzdechem sledovala lektora, jak zatahuje závěsy, aby vytvořil příjemné přítmí. Praktikant se postavil na podložku hned za ní. *Ach jo*. Opatrně se ohlédla. Vroucné a zbožňující oči byly někdy zábavné, ale jindy ji zamilovanost tohoto mladíka spíš obtěžovala. Prozatím se však rozhodla, že to nebude řešit.

Horší byl ten hodně divný pocit z minulé lekce. Nechtěla to přiznávat ani sama sobě, možná se tam něco stalo a možná že nic. Každopádně - zřejmě to pozorovala jen ona. Nebo se to dělo jen jí. Což je uprostřed místnosti plné cvičících lidí krajně nepravděpodobné. To ji spíš přepadají divné představy z přepracování nebo - z jiných důvodů. Rozhodla se, že to nebude řešit ani na to myslet, a užije si úplně normální hodinu jógy. Po chvíli cvičení přestala vnímat okolí i svou nervozitu a soustředila se na protahování a sestavy. Hodina se blížila ke konci a lektor pokynul cvičícím, aby se uložili k relaxaci. Rina po malém zaváhání zavřela oči spolu s ostatními a zaposlouchala se do hudby. Stejně se jí to minule jen zdálo. Pokusila se představit si zelenou louku, vyhnala z ní do mysli se vtírající průvod veselých oveček (usnout nebylo v plánu) a soustředila se na prohlubování dechu a uvolnění svalů.

Přehlédla stín, který se jí mihl za zavřenými víčky. Lektor se nad ní sklonil a lehce se dotkl jejího krku. Nepřekvapilo ji to, spíš jen zapnula obranné reflexy. Marně. Možná, že to i čekala, jen si nebyla jistá, jestli chce, aby se to znovu stalo. Neuhnula však. Jeho palec s ukazováčkem nahmatal její krční tepnu. Pocítila lehkou nevolnost. Už od minula si ten pocit ale pamatovala a věděla, že přejde. Když stiskl, nevolnost prudce zesílila, takže v jedné chvíli měla pocit, že se okamžitě pozvrací. Zvedla hlavu a pokusila se mu vzepřít. Zadržel ji a obemkl její krk tak, aby se do plic nedostal žádný vzduch. Pocit cesty tunelem a vědomí, že není cesty zpět, dokud on to nedovolí, nebyly příjemné.

Ocitla se na orosené louce. Bosýma nohama vnímala chlad trávy a tvrdost kamínků pod ní. Nebyla zvyklá chodit bosa, ale na paloučku porostlém jemnou lesní trávou se to

dalo bez obtíží snést. Snažila se rychle dostat z dosahu svitu měsíčního světla, protože jí bylo jasné, že tady je více než viditelná - zdaleka na očích všem. Nestihla to. Vynořili se zpod šera okolních keřů a stromů a beze slov kráčeli k ní. Když byli blíž, slyšela jejich zvýrazněný dech. Měli pevně semknutá ústa, snad aby ji nevydělily jejich zuby, a dýchali nosem tak, jako by čich byl jejich jediným smyslem. Přišli k ní a obstoupili ji. Prohlíželi si ji jako neznámé divoké zvíře. Jeden z nich se jí opatrně dotkl špičkami svých drápů, jemně, jako by ji chtěl zkoumat. Stála nehybně, ale koutkem mysli si uvědomovala, že ječí ze všech sil. Jiný kout mozku však přitom zároveň konstatoval, že v tamtom, „reálném“, světě není z jejího křiku nic slyšet. Snad proto se nenamáhalí jí v tom zabránit. Usmívali se a zvědavě ji okukovali, starší i mladší, mohlo jich být asi tak sedm. Pokud dokázala správně zaregistrovat, byla mezi nimi i jedna žena. Svalnaté postavy s divoce planoucíma očima a zvířecím výrazem ve tvářích. Nedokázala odhadnout, jestli jen tak nelidsky a animálně působí díky svému pudu, či zda by to mohl být důsledek Proměny. Ale ne, oni se přece nemění. Už po staletí ne.

„Nic mi neudělají, jsem ve snu. Není to realita, je to jen změněný stav vědomí,“ opakovala si v duchu usilovně, ale moc tomu nevěřila. Přestali ji bedlivě pozorovat a obrátili se sami k sobě, jako by se o něčem potřebovali domluvit. Konverzovali gesty a střídými, nejasnými posunky, takže jim nerozuměla. Najednou obraz začal slábnout a znovu se přihlásila nevolnost. Cesta zpět do vytopené tělocvičny.

Když se odvážila otevřít oči, lektor tiše odcházel od místa, kde ležela a letmo přitom kontroloval ostatní relaxující. Prudce se posadila. Zaregistroval to smírnou nevolí. Zřejmě by byl raději, kdyby se chovala zcela nenápadně a nerušila ostatní, kteří se podle jeho instrukcí

teprve probouzeli. Za sebou zahlédla rozšířené panenky praktikantových udivených očí. Ach jo. Zřejmě to viděl.

„Jdeme do Vlka,“ prohlásila Rina ve sprše kategoricky. Po tomhle zážitku potřebovala pivo jako sůl. A možná i někoho, komu by to mohla říct. Hospoda Šedý vlk měla na stěnách reliéfy fantaskních zvířat a na nápojovém lístku dnes kupodivu pouze destiláty.

„Fakt musíme vždycky jenom sem?“ ohrnula Laura nespokojeně ret. Hospodu, kam chodili skoro všichni ministerští úředníci, neměla ráda.

„Je to tu báječně stylové, podívejte se třeba na tuhle rytinu. Vlastně vlkodlaci, co neexistují, tady mají svůj hostinec,“ pokusil se je pobavit praktikant. Byl tu ostatně nový. Laura tedy pokrčila rameny a šla za nimi dovnitř.

„Hospodu, ve který neexistuje pivo,“ ohrnula uvnitř Rina nespokojeně ret.

„Tak je to normální, jak může někdo v centru Brna vypít hospodu?“ Nechápala Laura a rozčilovali se tu skoro všichni, jenže se nedalo dělat nic, kromě toho, že si objednali míchaný drink.

„To se vám děje běžně, že nemáte další sud?“ nahodila nespokojeně k číšníkovi.

Musela trochu zvýšit hlas, protože hudba, která sem zaléhala z prvního patra, byla dnes poněkud hlasitá. Číšník se tetovanou paží podrbal na hlavě.

„Tak on sud vlastně je,“ řekl zamyšleně, „spíš jde o to, že oni pivo nepijou.“

„Kdo oni?“ nechápala Laura. Pivo byl na ministerstvu oblíbený nápoj. Muž pokynul hlavou ke stropu, odkud se nesly basy nějaké rockové nahrávky.

„Kdo je nahore? A nehraje to trochu moc nahlas Nemůžete je požádat, aby tu hudbu ztišili?“ Číšník se zatvářil omluvně.

„To bohužel asi - to by si majitel asi nepřál. Já se omlouvám, ale to je uzavřená společnost, oni docela dost zaplatili...“ Do hovoru se vmísila Rina.

„Chcete říct, že nějaká parta nahore si připlatila speciálně za to, že jim tady bude hudba rvát

na tři domy kolem?“ usmívala se, ale mluvila po druhém drinku nečekaně kategoricky.

„No... vlastně to tak je. Oni jsou teda trochu zvláštní, ale spolehliví hosti, chodí sem opakovaně, tak máme příkaz jim ve všem vyhovět.“ Rina jeho sdělení udivilo natolik, že si nechala přinést další drink. Zdálo se, že téma ji poněkud zaujalo.

„Tam přece ale není žádný taneční sál ani nic podobného. A tyhle domy mají tlustý zdi. Co jim to tam tak nahlas hraje?“ Číšník zjevně nechtěl zabíhat hlouběji do tématu.

„Pánové si nosí vlastní aparaturu,“ ucedil, zjevně nerad. Konverzaci tím však neukončil.

„Co tam můžou dělat, v tom randálu?“ Zajímalo Lauru. Číšník nebyl příliš zdatný lhář, takže jeho „nevím“ nevypadalo věrohodně.

„Oni tam dělají něco, co nám nesmíte říkat?“ posílila konverzaci Rina, na které začínal být právě dopitý třetí drink docela znát.

„Samotní muži?“ zaujalo Lauru.

„Je s nima i jedna ženská,“ podotkl číšník, který zjevně neovládal schopnost zahrát situaci do autu. Rina se na něj zahleděla už poněkud skelným pohledem. V hlavě se jí totiž rozběhla vzpomínka stará asi dvě hodiny. *Skupina mužů a jedna žena...*

„Musím si odskočit,“ zamumlala a vydala se ke dveřím lokálu. Číšník si viditelně oddechl. Nebyl to dobrý psycholog ani stratég. Nenapadlo jej, že Rina zamíří nejistým krokem vzhůru po schodišti. A že Laura vyběhne hned za ní.

Nahoře na schodišti stála stráž. Jakkoliv bizarně to vypadalo. Jeden vyšší štíhlý kluk se zády trochu do kulata a druhý podsaditější. Opírali se o zeď každý na své straně. Když se Rina s Laurou v zádech přiblížila, vzchopili se a zahradili jim vstup.

„Soukromá společnost, promiňte.“ Rina, již během vystoupaní do druhého patra stoupl do hlavy i poslední drink, se rozesmála.

„No tak sorry,“ řekla a obracela se k odchodu. „Myslela jsem, že jenom pozdravím svého lektora jógy. Jé, co tady děláš?“ zpozorovala Lauru. „Jdem dolů, tady žádná zábava nebude.“

„Pardon, madam?“ ozvalo se nečekaně z úst staršího ze strážců chodby. „Vy jste ale asi - zvaná.“

„Já?“ Rina, zřejmě proti své vůli poněkud zrudla. Dveře před ní se otevřely.

„No ale počkej - to nejde...“ pokusil se protestovat druhý strážce. Starší ho jednoduše přirazil ke zdi, kterou dosud podpíral, a zašeptal mu do ucha několik slov. Ukázal přitom na Rinino hrdlo. Mladší sebou nejprve trhl, jako by se chystal utéct, pak se ale s pootevřenými ústy zahleděl do jejího výstřihu.

„Ona? To jako fakt?“ Prohlížel si ji s bázní a respektem, jako tygra v cirkusové kleci, jako by něco odhadoval a posuzoval. Jako by se měl k něčemu rozhodnout. Rině to nedalo a také si zblízka prohlédla jeho tvář. Vypadal zvláště. Na rozdíl od mladíků, kteří se běžně pohybovali

na ministerstvu, všichni slušní, štíhlí, ničím nevybočující a servilní, tenhle v sobě měl něco zvláštního. Fascinujícího. Dravčího. A dokonale zapadal mezi bizarní rytiny na stěnách kolem. Koutkem oka si všimla, že starší před ní dosud drží otevřené dveře a s něnou úklonou, jako by vypadl z filmů pro pamětníky, jí nabízí vstup. Nasucho polkla a pomalu prošla kolem něj.

„Vy ne.“ Před Laurou se dveře zavřely. Zůstala nechápavě civět na oba muže.

„Můžu se zeptat...?“

„Můžete, ale obávám se, že nedostanete odpovědi,“ pronesl do ticha starší jakoby omluvně.

„A ona?“

„Ta žena se smí zeptat na cokoliv.“ Laura se rozhlédla za sebe. Byli tu sami. *Kdo ví, co je to za magory a co se může stát.*

„Nemohl byste mi říct, co se tam teda děje?“

„Tak snad bychom mohli alespoň obecně,“ uvolil se starší. Laura vytáhla peněženku.

„Ne, peníze samozřejmě nebereme. Jedině snad - kdybyste mohla...“

„Co?“

„Její jméno?“ zašeptal strážce. Znělo to bojácně a téměř nábožně.

„Její jméno?“ Nechápala Laura. „Vy neznáte ani její jméno a víte, že může dovnitř?“

„Měla znamení,“ pronesl strážce úsečně. „To jméno?“

„Kateřina Dubňanská. A co je uvnitř?“

„Jste si opravdu jistá, že chcete tu informaci? Se všemi důsledky, které z toho mohou pro vás vyplynout?“

„Co?!?“

„Nerozuměla jste?“

„Je opilá,“ vložil se do hovoru mladší z mužů. „Dej jí radši jen vizitku. Když budete zítra chtít, najdete si to sama.“

„A ona může jít opilá dovnitř a já ne?“ nechápala Laura.

„Ta dáma nebyla opilá,“ prohlásil starší kategoricky. Laura se rozesmála.

„Samozřejmě, že byla! Má v sobě o jeden drink víc než já. Možná to umí akorát líp zamaskovat.“

„Do prdele!!“ zařval starší vztekle a polekaně. Vzal za kliku, a než se stihla Laura vzpamatovat, zmizeli oba uvnitř. Dveře zamkli dřív, než je stačila otevřít. Na zemi zůstal ležet malý papírek s webovou adresou.



Chodba se druhý den nepříjemně pohupovala a sochy v jejích výklencích hrozily nenadálým útokem. Rinina hlava tepala hukotem příboje mořských vln. Dohonila ji Laura.

„Víš vůbec, kam jdeš?“

„Výběrko. Kosmický program, nový grant,“ zopakovala Rina mátožně vše, co si z obsáhlého materiálu, který jim šéf předal, zvládla vybavit.

„Přesně tak. Jen upozorňuju, že kancelář toho kretěna se nachází o patro výš,“ upozornila ji Laura jemně. Rina zastavila svůj krok a zaostřila na obrazy na stěnách.

„A jo, my jsme ve čtyřce,“ uvědomila si. Udělaly čelem vzad a vrátily se k výtahu.

U výtahové kabiny je čekal Frank, a dvorně jim držel dveře. Zamezil tak tomu, aby si Rina při pokusu trefit se rukou na kliku zlomila nejmíň dva nehty. Špatné to bylo proto, že musel vidět, jak její kroky po rovné chodbě nabíraly směr od jedné zdi ke druhé, přičemž jenom šírka

chodby zabraňovala tomu, aby Rina do jedné z nich narazila.

„Dámy se upamatovaly, že je pracovní den?“ začal konverzaci poněkud neblaze.

„Mohl by sis to laskavě odpustit?“ zasyčela Rina. „Je odsud všechno slyšet.“

„Ono je to skoro jedno. Na tobě je poslední dobou dost věcí i vidět,“ neodpustil si rýpnutí.

„A je někomu něco do toho?“ opáčila Rina a rázným krokem vystartovala z výtahu, který se právě zastavil. To neměla dělat, protože v pátém patře byl koberec. Prastarý běhoun, vinoucí se přesně od výtahu k Maxově kanceláři. Na okrajích poněkud zvlněný.

Její jehlový podpatek se zachytil v jednom z jeho ok a Rina se s neestetickým zaplácáním obou paží ve vzduchu šinula k zemi. Naštěstí jeden z mužů, přihlášených na konkurz a sedících na židlích podél stěn, projevil bleskurychlou reakci. Duchapřítomně vyskočil a stihl ji zachytit, takže nedopadla na zem, ale skončila v jeho náručí. Několik dalších se zasmálo, někteří se roztleskali.

Rina, od které všichni teď očekávali, že během několika vteřin přestane využívat cizí opory a přesune se zpět na vlastní těžiště, se však nehýbala. Zírala jakoby fascinovaně a s neesteticky otevřenou pusou do tváře svého zachránce. Jednou ji už totiž viděla. A přesně z tohohle úhlu. Kdyby ostatní muži kolem nebyli na výběrovém řízení a nevěděli, že Rina je jednou z posuzujících, zřejmě by se začali pochichtávat. Takto jen rozpačitě mlčeli. Muž, který svíral Rinu, stál nehybně s letným, trochu rozpačitým úsměvem, připomínaje řeckou mramorovou sochu. Konečně se vzpamatovala, odstrčila jej lehce od sebe a pokoušejíc se o rovný krok prošla špalírem čekajících do šéfovy pracovny.

„Sešli jsme se tady, abychom doplnili nový tým. Teď, když jsme se zbavili zbytečné administrativy a uzavřeli projekt, který nenesl žádné výsledky, můžeme konečně spustit projekt nový. Kolegové a kolegyně, vzhůru do kosmu!“ pronesl vzletně Max (i tenhle projev mu Laura musela připravit) a rozdal sklenice s přípitkem, i přes nesouhlasné Frankovo mručení. Připili si na zdar přesunu finančních toků z účtu A na účet B a většina z nich si při představě svých platebních pásek a prodloužení pracovních smluv na další roky silně oddechla. Zbývalo vybrat několik přijatelných osob z těch, kteří už přes hodinu trpělivě čekali na chodbě. Šéf po chvíli s povzdechem poručil sklidit sklenice a lahve.

Účast na výběrovém řízení odpovídala vysoké atraktivitě práce. Skoro všichni byli dostatečně dobří, tedy alespoň pokud byla Rina schopna svým mlhou zahaleným mozkiem dnes posoudit. Jako poslední přišel na řadu ON. Ten, který ji před chvílí zachytil. Mluvil přesvědčivě a jako jediný z uchazečů vypadal, jako že tomu na jedné straně sice opravdu velmi dobře rozumí, na druhé straně byl však schopen chovat se vůči Maxovi zcela podřízeně, naprosto loajálně tak, jako by neměl vlastní názor ani žádné vlastní potřeby. Na otázku, jaký by si představoval plat, řekl sumu tak nízkou, že to bylo až zarážející. Možná ale tušil, že platy zaměstnanců projektu jsou předem pevně dány a že tato otázka byla spíše řečnická. Rina celou dobu přemýšlela, jestli je to skutečně ten muž. Nedal však ani mrknutím oka najevo, že by ji znal z dřívějšíka. Ale možná, že tehdy „zachraňoval“ spousty žen, jako byla ona, a nepamatuje si ji. Těžko říct. Byl přijat. Všemi hlasy kromě Frankova. Odcházeli na oběd.

„Kdyby nebyla každý večer v lihu, nemuselo se to stát,“ zabručel Rinin zástupce směrem k jedné ze starých soch.

„Kdyby nebyla včera tolik opilá, tak tady dnes vůbec není,“ ozvalo se tiše za jeho zády.

„Prosím?!?“ zeptal se ostře Frank.

„Promiňte, omlouvám se,“ vlomil se nový zaměstnanec zpět do podoby nesmělého loajálního tvora a zmizel za ohybem schodů. Frank za ním zůstal hledět s obavou a tázavým výrazem v očích.

Rina odešla na toaletu, aby si opláchla obličej ledovou vodou. Neměla udělat přede všemi scénu? Neměla jim to říct? Jenže některé věci se vysvětlují kolegům po letech zatraceně těžko. Proti její vůli se vynořila dávná vzpomínka. Ta, kde se s tímhle mužem v minulosti setkala:

Dálkový vlak a ona s kamarádkou, obě tehdy vysokoškolské studentky, nakukující oknem do jednoho z kupé.

„Je to on!“ tvrdila Rina. „Ten co nám ho ukazovali na praxi v ústavu.“

„Není!“ přela se ta druhá. „Ten v ústavu byl tlustší. A měl míň svalů.“

„No právě. Pokud žije na svobodě, musí hodně sportovat nebo tak něco, aby svoje sklony k Přeměně utlumil. A musí se strašně moc kontrolovat. Proto všichni vypadají, jako by spolkli pravítko.“

„Nač by je tlumil, když vlkodlaci už dávno nejsou schopní Přeměny?“

„Někteří se prý přeměňují nějak částečně. Ne úplně do podoby vlkodlaka, ale třeba jim začnou růst chlupy nebo zuby. Většinou z toho mají mindráky a skrývají to.“

„Proč by to skrývali, když je to jen trochu?“

„Protože se to stává rychle. Když to někdo vidí, vyděsí se. Ale nic strašidelného na tom ve skutečnosti není. Obvykle

jsou to úplní lúžři. Chudáci bez kariéry, bez holek, bez sexu...“

„Stejně by ses jich bála, kdybys to zažila na vlastní kůži.“

„Jsem to už viděla. A jestli to chceš vidět i ty, zařídím to hned teď.“

„Počkej - to jako - že bys... jak přesně to myslíš?“

„Úplně normálně. Tuhle jejich zbytkovou Proměnu totiž aktivuje vzrušení. Sexuální. Mám stejně zrovna na sobě minisukni, takže jdu na to. Sleduj!“ A než se kamarádka mohla rozhodnout, jestli je to opravdu dobrý nápad, vstoupila Rina do kupé.

Do posprejovaných oken vlaku pražilo předpolední slunce. Teď na jaře sice nebylo zvlášť silné, ale i tak bylo vidět, jak moc jeho paprsky obtěžují týpka s havraními vlasy sahajícími do půlky zad. Studentka Rina, sedící proti němu, si svůdně přehodila nohu přes nohu. Kus oděvu z černé kůže, tvořený naprostým minimem látky a těsně obepínající zadeček, který by se důstojně vyjímal i v reklamě na... na cokoliv, se tímto pohybem vyhrnul ještě výš. Mladík polkl a přesunul svou bundu z vedlejšího sedadla na klín. Rina se uškíbla. Dáma v letech, která seděla naproti, si konečně měla kam natáhnout nohy.

„No to je dost,“ zahučela na jeho adresu. Nevnímal. Znovu hypnotizoval tagy na okně.

„Dneska ty mladý nepustí nikoho ani sednout,“ nedala se odradit babizna a upřeně sledovala muže naproti. Špatně, nejspíš, protože jí unikla šedá srst, která se pomalu drala pod jeho značkovým tričkem na světlo. Rina se pousmála. Bylo to jednodušší, než se zdálo. Zalitovala, že se o něco nevsadila.

Muž učinil chabý pokus si bundu obléknout. Rina jakoby zamyšleně pokrčila jednu ze svých nohou a podržela se na kotníku. On polkl a snažil se ignorovat

hučení v uších. Tlukot v jeho hlavě zesílil a animální síla se rozlila jeho tělem. „*To mi snad dělá schválně!*“ zuřil v duchu a sjel dívku vzteklým pohledem. To byla chyba.

„Dřív si tohle nikdo nedovolil. My jsme starší lidi zdravili a...“ monolog dámy vedle přerušil jeho vzdech. Nebo spíš zaúpění. Pohoršeně odtáhla nohy na svou část uličky. Víc nestačila. Ruka muže, sedícího proti ní, jako by sílila před očima. Nabývala na objemu a chlupy, četné i předtím, změnilly barvu z černé na sivou a během pár vteřin se z nich stala jednolitá, lesklá masa, připomínající srst nějakého zvířete. Snad vlka. Rina fascinovaně sledovala tu proměnu. Bylo to víc, než čekala. V okamžiku si uvědomila, že to možná opravdu nebyl úplně dobrý nápad, tahle hra na vyprovokování vlkodlaka.

Zasykl, když kůží v místě nehtů prorazily drápy. Vždycky to bylo docela bolestivé, ale to bylo to poslední, co teď mohl řešit. Snažil se sehnat zbytky sebekontroly. Rina v tu chvíli vyděšeně polkla a koutkem oka zaregistrovala, jak zbledlá tvář její nejlepší kamarádky za sklem kupé zmizela pryč. Ruce jí vystřelily od těla, jako by se mimoděk chtěla vzdát a obličej strnul v bezhlesé grimase nejvyššího děsu. Vykřiknout dokázala až o půl vteřiny později, když jí jeho prsty, opatřené teď drápy namísto nehtů, těžce spočinuly na hrudi. Pohyb směrem dolů a jako stopu po svém pohlazení zanechávaly pětici šrámů, které se okamžitě zalily krví. Světle žlutá halenka, teď už samozřejmě roztržená, rychle nasávala tmavě rudou tekutinu a kousek po kousku se lepila k tělu, přičemž zvýrazňovala menší pevná ňadra, která se teď křečovitě rozechvěla, protože dívka i v té hrůze dokázala konečně popadnout dech.

Srdceryvný výkřik na pár vteřin přehlušil hluk vlaku. Pak její ústa zakryla druhá dlaň a drápy se jí tentokrát zaryly do tváří a kůže kolem uší. Prakticky ji přibíl

k sedadlu, neměla kam utéct ani se nemohla vysmeknout. Když jí kolenem rozkopl nohy od sebe, nebránila se. Dokázala fyzicky fungovat zhruba tak na úrovni hadrové panenky. Ruce jí bezvládně klesly podél těla, neschopné pohybu. Možná to pro ni bylo dobře. Nebo alespoň milosrdnější.

Ve chvíli, kdy ruka z její hrudi sjela k jeho opasku (protože i vlkodlaci si kupodivu musí rozepínat kalhoty, pokud se tedy nevyskytují v akčním filmu), nad jejich hlavami třeskla rána. To dveře narazily o rám, rozražené příliš ráznou rukou. Nenápadný, drobnější muž v nich stál a v obličejí měl výraz dobře broušené žuly. Měl něco v ruce. Neviděla co, snad injekční jehla, nůž, otrávený hrot? Jediným rozmachem to vrazil vlkodlakovi hluboko do stehenního svalu. Bez emocí, jako stroj. Na dívku se na okamžik zahleděl jeho kamenný obličej, který jako by ani nebyl lidský. Sevření kolem jejích úst pomalu povolilo. Muž zachytil ruku s drápy a vypáčil ji tak, aby při svém pádu nenadělala další škody. Těžké tělo s rozepnutým poklopцем se pomalu svezlo k zemi. Drápy se vsouvaly zpět do nehtových lůžek a z pracky před jejíma očima se stávala normální ruka na pohled normálního muže. Pokusila se se vzchopit a nadechla se, aby z úst vypravila slova.

V tu chvíli se k ní její zachránce sklonil. Nějak příliš blízko, než aby chtěl jen zkontrolovat, jestli je v pořádku. Než stihla jakkoliv zareagovat, pevně ji uchopil a zdvihl do náruče. Rozkopnutí dveří a ocitli se venku z kupé. Nesl ji jako pírkó, kráčel lehce a vyhýbal se cestujícím, kteří vyhlíželi do chodbičky.

„Omdlela a trochu se poranila. Jen škrábnutí,“ ucedil k nim a spolucestující se rozestoupili. Nechali jej samozřejmě projít a otevřeli před ním i dveře vlaku, který právě zastavil na nádraží. Sestoupil s ní ze schodů zlehka, jako by to dělal

každý den. „*Tohle přece není běžná dovednost normálního chlapa,*“ blesklo jí v té chvíli hlavou.

„Kam...?“ vypravila ze sebe ztuhlými rty.

„Mlčte,“ dostalo se jí odpovědi. Zatnula svaly a pokusila se zvednout. Sevření znatelně zesílilo a krok se zrychlil.

„Nechcete dělat problémy, věřte mi, že ne,“ pronesl tiše. Mířili k blízkému lesu. Chtěla znovu začít křičet, ale příliš se bála. Za prvními stromy se zastavil. Položil ji něžně do trávy, svlékl své tričko a podal jí je.

„Převlečte se a uklidněte. A příště to raději nezkoušejte,“ řekl a odešel. To tričko měla dosud v krabici s památkami. A tu tvář viděla znovu až dnes.



„Chtěl bych s tebou mluvit.“ Frank vtrhl do její pracovny hned po přijímacím řízení, zrovna ve chvíli, kdy se pokoušela roztresenýma rukama zalít kávu a neopařit se přitom. Hlava pořád připomínala solidně ostrý střep a při každém pohybu bolela. A co víc, jak se její tělo postupně probouzelo, zjišťovala, že ji vlastně bolí i ramena a že její levá ruka je v zápěstí poněkud zarudlá a oteklá.

„No, tak pojď,“ uvolila se s vědomím, že když ho teď vyhodí, bude ten rozhovor muset stejně absolvovat o den či dva později, a možná delší. Frank natočil do dvou sklenic vodu, usadil se do křesla a jí pokynul do vedlejšího. Vůbec to nepůsobilo jako chování podřízeného vůči šéfce. Byla si toho vědoma a rozčilovalo ji to, jenže s tím nedokázala momentálně nic udělat. S povzdechem se tedy svezla do vedlejšího křesla a do vody hodila šumivou tabletu, která slibovala zmírnit příznaky kocoviny.

„Co se dělo včera?“ začal bez okolků.